

Az öltöztetők

Ma nagy nap van, megmosdatom édesapámat. Nagyon készültem - körömcspesz, orrszörnyíró, borotva, arcszesz, no és persze illatszer is van nálam. Old Spice, a kedvence...

Nehéz volt választani a szép öltöneyei közül. Az egyiket még az én esküvőmre varratta egy hamisítatlan, még tán a békebeli időkből itt ragadt szabóval. Remekül áll rajta. A másik halvány galambszürke színben tündököl, szintén lenyűgözően elegáns darab.

Ingből csak a legjobb jöhet szóba, ki nem állhatja a műszálas holmikat, ahogy én sem. Míg az elegáns nyakkendőket válogattam, gondolkozóba estem: mi van, ha nem tetszik neki? Mi élvezhet prioritást? Az elegancia vagy az imádott és szívesen hordott, kicsit már ódivatúnak tetsző kiegészítők. Hosszú és komoly mérlegelés után az utóbbi mellett döntök. A cipő hál'Istennek könnyű feladat. Nem szereti a kényelmetlen darabokat, így csak egyetlen pazarul széles lábfejű, fekete modell áll rendelkezésre az ünnepélyes alkalomhoz. Szájam szegletében bújkáló halvány mosollyal, megbocsájtó sóhaj kíséretében állapítom meg: igen, a magas rüsztoemet tagadhatatlanul tőle örökölttem.

Galambősz haját nemrég nyírták meg, így sok fazonírozást nem igényel. Ennek ellenére tenyeremmel mégiscsak finoman többször hátra simítom frizuráját, ahogyan Ő szereti. Óvatos mozdulatokkal csípek le körmeiből. Nem túl hosszúak, gyorsan haladok a manikúrral. Elégedetten szemlélem az eredményt, míg illatos nedvestörölővel törölöm át kezzeit. Emlékszem, amíg praktizált – folyton hámlott a kezéről a bőr. A műtéti bemosakodásokhoz használt fertőtlenítő szappan állandóan kikezdte a hámréteget. Ő azonban nem bánta egy pillanatil sem. Mindig is imádott operálni.

A hétvégi családi ebédek alatt csillogóan izgatott szemekkel számolt be a péntek esti éjszakai ügyelet során beérkezett súlyos esetek kihívásairól és azok kreatív megoldásairól. Miközben evőeszközeivel sebészi pontossággal választotta le a rántott csirkecomb csontjáról az inakat, bő vérzésről, elburjánzott orrpolipok szikével történő finom eltávolításáról és bugyogóan gennyes, kifakadt, tályogos sebek kitisztításáról adott pontos és egyszersmind lelkesen szakszerű tájékoztatást.

Ez oly természetes volt nálunk, hogy kamaszkoromig rendszeresen elfelejtkeztem róla, hogy asztalnál, társaságban ilyen dolgokról nem szokás beszélgetni. Csak a vendégek sárgászöldre váltó arcszínére pillantva eszméltem rá, hogy „megint az otthoni modellt” követtem.

Míg elmélázok családi étkezési szokásainkon, feltűnik, milyen nehezen haladok az ing felöltésével. Öcsém segít, máris könnyebb a készülődés. Mellény, öltönykabát, végül az imádott, szürke, sötétkék, bordó csíkos nyakkendő.

Eligazítunk még pár ráncot. Kiegyenesítjük a vasalt éleket.

„A stílus maga az ember.” Pont mintha Operába készülnénk, ahová minden évben bérletünk volt. Mivel autóra főiskolás koromig nem tellett nekünk, így mindig a 7-es busz vendégszeretetét kellett élveznünk a belvárosig. Emlékszem arra az izgatott büszkeségre, amely lelkem mélyéig átjárt, amikor Édesapám segítő jobbát nyújtotta kivétel nélkül minden le és felszállásnál a család hölgy tagjainak.

Hercegisasszonyos feelingemet még inkább fokozta sötétkék, ünneplős bársonyruhám és az Aputól kapott, operaestekhez dukáló - Moszkvából származó rózsaoalj, - amelyet csak eme jeles alkalmakkor tehattünk magunkra nővéremmel.

Ránézek édesapám oly jól ismert, szeretett, férfias arcvonásaira. Próbálok memorizálni minden egyes mélyedést, mosolyráncot, a kackiás szemöldökívet is nagy gonddal szemügyre veszem. Lenyűgözően elegáns és végtelen nyugodt, szinte kisimult az arca, mint aki sokat aludt.

Míg gyönyörködöm benne, szeretetteljesen finom mozdulattal ápolts kezéért nyúlok, ám éppen ebben pillanatban nyikorogva kitarul az ajtó és egy olcsó vörösbortól felpuffedt arcú egyenruhás ember bámul be ránk. Szája szegletében viseltes cigaretta lóg. A nyári 40 fokos, forró levegő hirtelen tódul be a hűvös légtérbe. Apám jég hideg keze egyre nyirkosabbá válik, mintha tudná, érezné, hogy eljött az elválás pillanata.

- Csókolom, megjöttünk! Végezni tetszett?

- Mindjárt megyünk! – felelem idegesen, farkasszemet nézve a halottszállítóval. A cserzett arcú férfi rám mered, majd sárga mutatóját egyensapkájához emelve bólint, visszacsukva a ravatalozó ajtaját.

Hosszasan megcsókolom a hideg, illatosan nyirkos, 5 fokos kezét, majd a még nedvesebb, magas homlokot. Tenyeremmel még utoljára lágyan lesimítom a félig nyitott szemeket, ujjaim finom idegvégződéseit a szempillantás törtrésze alatt átcikázva közvetítik tompa agyamhoz Édesapa bőrének jeges hűvösét.

Kint megcsap a hőség. Fehér, lenge, madeiracsipkés nyári ruhámban az autó mellé rogyok az olajmocskos, forró betonon.

- Fel kell kelni! Fel kell kelni! – skandalom magamban, míg Öcsém és Anyám türelmesen álldogál az autónál arra várva, hogy feloldjam a központi zárat.

Lassan feltápaszkodom, miközben iszonyú erejű fájdalommal szakad fel mellemből a sóhaj. Valahonnan egészen mélyről, a „bensőmből”.

Hát itt lakik a lelkünk: egészen a szívünk legmélyén befészkelve magát. Tudjátok, az a pont, ami oly hirtelen és leírhatatlan módon sajdul meg legbelül, ha hirtelen ér minket határtalan boldogság vagy fájdalom. Egészen biztos, hogy van túlvilág. A lélek fájdalma, a testéhez nem hasonlítható.

Tekintetem a nyárvégi napsütésben fürdőző nógrádi dombokra réved, míg ólomsúlyú lábaim – az aljas árulók - elvisznek a kocsig. Mennünk kell, tovább...